

Чабаненко

Сергій Пилипенко

До батька на толоку
Того-сього потроху
Приніс поснідати Іван,
Маленький чабаненко.
Попив і попоїв старий чабан.
Охляв хутенько,
Куняв, куняв — та й хропака задав.
Ось нищечком Іван ґирлиґу взяв,
Повісив торбу через плечі
І міркує: "Час настав
Тепер мені чабанувати.
Ось бережися, гурт овечий!
Щоб не займати
Мені засіяного поля,
Бо так смикну,
Що ну!"
Між тим, овечкам — воля.
І бачить чабаненко,
Що вже давненько
В зеленім житі самопаски
Один баран
Годується смачненько.
— Чекай, заждеш ти ласки! —
Кричить Іван,
Бігцем перестріває
І в барана ґирлиґою шпурляє.
Але баран
Опуцька не злякався:
Буцька як дав,
Аж мій Іван
Додолу впав
І юшкою заллявся.
Від галасу прокинувся чабан
І каже синові малому:
— А що, набив оскому?
Ось не дивись лишень високо,
Бо запорошиш злегка око.

Оцю пораду дати
Ще декому кортить,
Та треба помовчати,
Щоб гулі не набить.